

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V. T. L.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2019, č. j. MV-91328-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-32065-14/ZM-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Výrok prvoinstančního rozhodnutí byl žalovanou změněn tak, že správní řízení ve věci žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty bylo zastaveno dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, nikoli podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu tak, jak rozhodl prvoinstanční orgán.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl přepjatě formalistický přístup správních orgánů, když ve věci žalobce mělo být meritorně rozhodnuto nehledě na to, že dne 2. 5. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce formou zaměstnanecké karty. Posuzované řízení bylo zahájeno dne 30. 11. 2017 a správní orgán nebyl oprávněn zastavit řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti ani z důvodu zániku práva.
3. Podstatou druhé žalobní námitky bylo, že přiměřenost rozhodnutí nebyla správními orgány v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vůbec posuzována, což způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce dále namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 3 správního řádu, kdy se správní orgán měl pokusit vyslechnout žalobce k faktorům podle § 174a zákona o pobytu cizinců, příp. ho vyzvat k vyjádření, resp. sám tyto skutečnosti zjistit.
4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že vzhledem ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce zaniklo právo, jehož se žádost žalobce týkala. V případě zastavení řízení podle § 66 správního řádu nebyly povinny správní orgány přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzovat.
6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
8. Žalobce při jednání dodal, že správnímu orgánu prvního stupně včas dne 1. 7. 2019 doručil cestou datové schránky odůvodnění svého odvolání, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že nevypořádalo odvolací námitky s odůvodněním, že žalobce podal toliko blanketní odvolání.
9. K této námitce žalovaný při jednání soudu uvedl, že jde o opožděnou žalobní námitku.

V.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Soud vyšel z následující právní úpravy.
13. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu platí, že správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže zaniklo právo, kterého se řízení týká.
14. Podle §42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že změna zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovněprávní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovněprávní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti.
15. Žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty s platností od 29. 2. 2016 do 30. 11. 2017. Dne 30. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podle výše citovaného § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 24. 11. 2017, čj. OAM-1049-41/ZR-2016, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2019, byla platnost zaměstnanecké karty žalobce zrušena (dlouhodobý pobyt žalobce formou zaměstnanecké karty byl zrušen). Prvoinstančním rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s odůvodněním, že se žádost žalobce stala bezpředmětnou vzhledem k tomu, že nedisponuje zaměstnaneckou kartou. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce tak, že výrok prvoinstančního rozhodnutí změnila tak, že řízení zastavila podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu z důvodu, že platnost zaměstnanecké karty byla zrušena až v průběhu řízení o žádosti žalobce.
16. První okruh žalobních námitek není důvodný.

17. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, čj. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42). Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 - 20, konstatoval, že *„soud (...) v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat.“* Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 - 21).
18. Z popsáných žalobních námitek je zřejmé, že žalobce formuloval tyto žalobní body velmi obecně. Obecnému obsahu uplatněných námitek proto bude odpovídat obecná formulace vypořádání se s těmito námitkami soudem.
19. Soud především zdůrazňuje, že žalobce k uvedenému žalobnímu tvrzení neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní okolnosti, v nichž toto porušení spatřuje (proč považuje procesní formu rozhodnutí za přepjatě formální, proč nemělo být řízení zastaveno). Soud proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje rovněž zcela obecně, že vzhledem k důvodům rozhodnutí, kdy o žádosti žalobce správně nebylo rozhodováno meritorně, správní orgány nepostupovaly nijak formalisticky, natož přepjatě formalisticky.

20. Správní orgány se správně zabývaly jen tím, zda jsou dány důvody zastavení řízení, jiné skutkové okolnosti byly pro jejich rozhodnutí právně bezvýznamné. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2019, čj. 2 Azs 343/2018 – 38, v němž Nejvyšší správní soud uvedl ve věci soudního přezkumu správního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince podle zákona o pobytu cizinců, že „*K námitce stěžovatelky, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, neboť správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že dle výše řečeného bylo jejich povinností v nyní posuzovaném řízení pouze prokázat a odůvodnit podmínky pro jeho zastavení; tedy že se jednalo o řízení o opakované žádosti, ve které nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že těmito požadavkům bylo vyhověno.*“ Námitky žalobce jsou proto nedůvodné.
21. Jak je výše uvedeno, ke dni 2. 5. 2019 byla pravomocně zrušena platnost zaměstnanecké karty žalobce. Ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí (23. 5. 2019) tedy žalobce nebyl držitelem zaměstnanecké karty. Podle výše citovaného §42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele může žádat jen ten cizinec, který je držitelem zaměstnanecké karty. Dnem 2. 5. 2019 zaniklo tedy právo (zaměstnanecká karta), kterého se řízení týkalo. Žalobce ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí držitelem zaměstnanecké karty nebyl, zaměstnanecká karta žalobce (její platnost) zanikla v průběhu správního řízení, a proto podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu muselo být řízení zastaveno. Za tohoto stavu žalovaná postupovala zcela správně, pokud napadeným rozhodnutím řízení o žádosti žalobce zastavila. Podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu byly v tomto případě naplněny a důvody tohoto postupu jsou logicky a srozumitelně v napadeném rozhodnutí vysvětleny. Pokud žalobce namítá, že měly správní orgány rozhodnout meritorně, protože šlo o dvě samostatná řízení, jde o argumentaci lichou, protože samostatnost dvou řízení neznemožňuje některé z nich skončit procesně a nikoli meritorně. Je-li meritorní výsledek jednoho řízení důvodem pro procesní skončení druhého řízení, je ostatně takový postup jediným správným. Jelikož v daném případě podmínky pro meritorní rozhodnutí dány nebyly, správní orgány postupovaly zcela správně, když řízení zastavily. Pokud žalobce argumentoval tím, že správní orgány o žádosti žalobce nerozhodly včas, pak proti tomu žalobce mohl brojít postupy podle § 80 správního řádu, avšak na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí to nemá žádný vliv. Soud obiter dictum dodává, že, i když to žalobce žalobou nenapadl, právní kvalifikace důvodu zastavení řízení užitá napadeným rozhodnutím je vzhledem k výše popsané judikatuře zcela správná.
22. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
23. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2020, čj. 7 Azs 416/2019 – 42, v němž Nejvyšší správní soud ve věci soudního přezkumu správního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince podle zákona o pobytu cizinců přehledně shrnul ustálenou judikaturu tak, že „*Je proto nutné aprobovat závěr žalované a krajského soudu, že řízení o stěžovatelově žádosti mělo být zastaveno [skutečnost, že žalovaná řízení zastavila z důvodu zániku práva, a nikoliv z důvodu absence oprávnění k podání této žádosti dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. podle § 169r odst. 1 písm. c) tohoto zákona ve znění účinném nyní, přitom Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje za zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované].(...)* Kasační soud konečně aprobuje i závěr krajského soudu, že v projednávané věci nebylo povinností správních orgánů vyhodnocovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého správní orgán při posuzování

přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Ačkoliv kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je do jisté míry specifickým řízením (viz bod 11 rozsudku sp. zn. 6 Azs 36/2019), neshledal důvod odchýlit se od krajským soudem odkazovaného závěru judikatury zdejšího soudu, dle kterého se v řízení týkajícím se rozhodnutí o zastavení řízení přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje, neboť zde nedochází k meritornímu posouzení věci. Nejvyšší správní soud odkazuje v této věci na svou judikaturu k zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců, kterou považuje za zcela shodně aplikovatelnou též na nyní projednávanou věc, neboť podstata v ní uvedené argumentace, tedy absence meritorního přezkumu odůvodňující neprovedení posouzení přiměřenosti, zůstává stejná (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 2 Azs 343/2018 - 38). Již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57, bylo konstatováno, že „hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016).“ V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, pak Nejvyšší správní uvedl, že „v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti [...], nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).“ V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 - 27, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V

rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod [...] Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování“. Poukázáno budiž dále i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2014, č. j. 57 A 41/2013 - 53, ve kterém se tento soud zabýval přímo aplikací § 174a zákona o pobytu cizinců při zastavení podle 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud uvedl, že „[s]právní orgány nerozhodovaly ve věci samé (tedy o tom, zda žalobkyni povolení udělí, či nikoliv), ale řízení bylo usnesením zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě nebyl případný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně okolností, kterou by bylo nutné posuzovat.“

24. Soud s ohledem na výše citovanou judikaturu konstatuje, že správní orgány nebyly v projednáváním případě povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobní námitka v tomto směru je tedy zcela nedůvodná. Jestliže žalobce absenci tohoto posouzení považuje za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jde o námitku nedůvodnou, protože absence vypořádání dopadů rozhodnutí do osobní sféry žalobce není vadou napadeného rozhodnutí a nečiní tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. V úvahu tedy nepřichází ani žalobcem tvrzená vada řízení spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu právě kvůli absenci posouzení přiměřenosti, neboť dle výše uvedeného k němu nemuselo být vůbec přistoupeno.
25. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobce v žalobě ostatně ani netvrdil, proč by napadené rozhodnutí nemělo být přiměřené, tj. jaké konkrétní dopady do rodinného a soukromého života napadené rozhodnutí způsobilo. Žalobní námitka tedy tak, jak byla formulována, ani nemohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Soud nepřihlížel k žalobní námitce vznesené žalobcem při jednání soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nevypořádalo odvolací námitky uplatněné v doplnění odvolání. Podle § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. smí být žalobní body rozšířeny jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 16. 9. 2019 (viz § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), proto byla tato žalobní námitka, uplatněná poprvé při jednání soudu dne 7. 7. 2020, opožděná. V žalobě žalobce neuvedl, že by mělo být napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu doplnění odvolání žalobcem. Pokud žalobce v žalobě argumentoval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, dovozoval ji výlučně z vypořádání přiměřenosti rozhodnutí, nikoli z doplnění svého odvolání. Proto nelze argumentaci žalobce při jednání posoudit jako argumentační rozvinutí včas uplatněné žalobní námitky (srov. usnesení NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, č. 685/2005 Sb. NSS). Soud z tohoto důvodu neprovedl žalobcem navržené důkazy týkající se této žalobní námitky (doplnění odvolání včetně dokladu o doručení), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti včasných žalobních bodů.
27. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu